

אני ענן, אני אֶנַחַת הרוח

חמישה שירים

מרוסית: אלה סוד

קונסטנטין בלמונט (1867-1942) – משורר ומתרגם רוסי, מהבולטים שביוצרי הדור המוקדם של הזרם הסימבוליסטי ברוסיה. הגיע לשיא הצלחתו כמשורר בעשור הראשון והשני של המאה ה־20, אך ידע תקופות של עוני וקשיים קיומיים הן בצעירותו, הן ברוסיה הקומוניסטית והן אחרי הגירתו לצרפת ב־1920. בשנות חייו האחרונות אף סבל ממחלת נפש. הוא פרסם עשרות ספרי שירה ופרוזה, תרגם שירה באופן מבריק משפות רבות והיה אחד היוצרים וסוכני התרבות המשפיעים בדורו.

אור הסהר

גומא הַלֵּת הַסֵּהַר הַחֹרֵת,
מְקַשֵּׁב אֶל הַדְּמָמָה הַמְדַבֶּרֶת,
בְּסֵל קַרְנֵי הָאוֹר אֲנוּד שְׂרוּעַ.

כָּאֵב קְרוֹבֵי אֵלֵי אֵינוּ נוֹגַעַ,
זֶרֶה לִי אֶרֶץ וּמֵאֲבָקֶיהָ,
אֲנִי עֵנָן, אֲנִי אֶנַחַת הַרוּחַ.

1894

עַת הַלְבָנָה תִּזְהַר בְּלֵיל קוֹדֵר
בְּנִהְרֵת מְגַל רֶכֶה, זוֹרְמֵת,
נִפְשֵׁי נִכְסַפֵּת לְעוֹלָם אַחֵר,
מִכָּל רְחוֹק, מֵהָאֵינְסוֹף מְקַסְמֵת.

אֶל יַעֲרוֹת, אֶל לִבָּן הַר גְּבֵהַ
אֲדַהֵר חוֹלֵם. כְּרוּחַ מְעֵנָה
אֲנִי נְעוּר מְעַל עוֹלָם הַרְגֵעַ,
בְּכָכִי מֵתוֹק נוֹשֵׁם אֶת הַלְבָנָה.

בעת שנגש אני אל האחר
 אדע – יש דבר-מה משתף לי ולו
 ותכף אשלח מבטי החודר
 לשם, לעמקי המצולות.

אראה רבבות של מלים חנוקות,
 אראה רציחות שבצעו בדממה,
 פרצות, תהומות, עננים ודלקות,
 טרוף, רעבון הנשמה.

אראה ואזכר וארעד בהסתור,
 אדע מהיכן בא הסער הרב.
 ואם אסתכל בעיני האחר,
 פתאם יעצם את עיניו.

האל מכלום ברא עולם.
 צא למד ממנו, האמן, –
 אם כשרונה חלקיק גרגיר
 עשה ממנו נפלאות,
 הצמח שפע יערות
 וכמו צפור קסומה משיר
 אל השחקים המרא לדאות,
 ברק חפשי שם אור מזוהר,
 שם גל עננת עד אין קץ
 בתהום התכלת מתרוצץ.

1903

שתי נשמות

1903

אני ואת – שני תערים,
 באר ובאר – זוג מבטינו.
 נאמר: "אהב" – נאמר שקרים,
 נאמר שלא – לשאול חיינו.
 ואנו זה על זה שומרים,
 ועד לנצח יחד שנינו.

1908

החרוז הנכסף

לא פושקין שיאמבים מהל בטרוכאים,
מופת לפיוט קל צלילים,
לא פט שחצב בכל לחן קמע,
לב שבוי אהבה להנעים,
לא טיוטצ'ב, שחש תצלילי ליל וערב,
שאון שהקאוס מביא,
לא לרמונטוב – דחף פונה אלי חרב,
הגות לב רבת כוכבים,
גם לא ברטינסקי רב דעת וידע,
קולע מלים דיקני,
למדוני תורת החליל הנחמדת,
לטשוהו את יהלומי.
טרוכאים ויאמבים קצרי הרגלים
הכרתי בלחש פלגים,
יונה בהמיה רכה בין הערבים
למדנתי נגון המלים.
בנוע ושוחר ברוח צוננת
ענפי עץ לבנה בוכיים
נתנו פעימת אמפיברך מתנגנת,
בו ולס חלומות נשכחים.
דקטיל – פעמון בקולו לי השמיע,
אנפסט – מצעד לי גלה.
חושי השירי על פרחי בי הופיע,
כנעם על פני הפלה.
בגן, בו זריחות ילדותי המאשרת
נסכו אורתן הגנוזה,
רשרוש מקהלת ענפים בצמרת
נדד מתרזה לתרזה.
ביני לעצמי אצל שדה ניר הגיתי,
לי אות בשבלת היה,
אלי החרוז התכל לי דמיתי,
בין צהב הדגן, דגניה.

ריצת הבהקות חרישית, מרקדת,
ששמי יולי חם נדנדה,
על ארץ פלאות, בה אראה צפור עדן
ספרה ספורי אגדה.
בתקע שופר הרועה אצל נחל
ברעם, הולכים וגוברים
נדמו לי דרכים, נשמעו שיר ולחן,
התחלתי חובב עגורים.
הצלחי! דרכי עד אין קץ מתארכת,
שירי – מתנגנים, מזדמרים.
הלל לפלגים על שירכם שבשקט
שרתם לי הרחק בכפרים.
אולי נעלה משלי ומארת
תהיה הצלחת אחרים,
סובבתי אמנם העולם. איך אחרת
עם רוח היינו סחים?
כל ארץ וארץ ראיתי בחלד –
אך טוב לי מכל החמדות
אותו החרוז החביב שבתכלת
ברחש רחבי השדות.

1924